

VARGFÄNGE, n. 4. Sätt att fånga vargar.
VARGGROP, f. 2. 1) Ett slags vargfänge, bestående i en djup och vid, väl öfvertäckt grop med gillring och en lefvande anka, utsatt vid midten till lockbete. — 2) Ett slags förskansning, bestående i en grop med en spetsig påle i botten, till hinder för fienden.
VARGGÅRD, m. 2. En inhägnad, inom hvilken vargen lockas af lefvande eller dött bete, och hvarutur han ej kan utkomma.
VARGHAGEL, n. 5. Ett slags grofva hagel, som begagnas till vargars fällande.

VARGHUND, m. 2. Hund, inöfvad till vargjagt.

VARGHUNGER, m. sing. (fam.) Glupsk hunger.
VARGINNA, f. 1. Varghona.

VARGKULA, f. 1. *V-lor* kallas ett slags bösskolor, som begagnas vid vargjagt.

VARGLO, varrljó, f. o. n. 4. En artförändring af Lodjuret, grå eller brun, tecknad med svartaktiga fläckar. Felis Lynx virgata.

VARGMAGE, m. 2. pl. — *magar*. (fam.) 1) En vargs mage. *Komma i v-en*, blifva uppäten af en varg. — 2) Glupsk mage. *Han har en v.*, blir aldrig mätt.

VARGMJÖLK, f. sing. Ett slags svamp på ruttet trä. Lycogala.

VARGNÄT, n. 5. Jagtnät till vargars fångande.

VARGSKINNSPELS, m. 2. Pels af vargskinn med luggen utåt vänd.

VARGSTOCK, m. 2. Ett slags gillring för djur, bestående af ett påverk med en öppning, der en tung stock är uppgillrad, hvilken nedfaller och krossar det djur, som försöker att åtkomma lockbetet.

VARGTAND, f. 3. pl. — *tänder*. Se *Gigeltand*. — *Vargtänder*, pl. Ett slags bakverk.

VARGTRUT, m. 2. (bot.) Se *Bläkunter*.

VARGVÄDER, n. 5. (fam.) Svårt oväder, isynn. stark snöyra.

VARGÖRING, f. 2. Se *Varbildning*.

VARHAKE, m. 2. pl. — *hakar*. Säkerhets-hake på bössor, bestående i en rörlig krok, som fälles in i hanen, för att hindra honom ifrån nedfallning.

VARHET, f. 3. Egenskapen att vara var. Se *Var*, adj.

VARIABEL, -- åb'l, a. 2. Föränderlig.

VARIANT, -- ånnt, m. 3. (lat. *Lectio varians*) Afvikande läsart.

VARIATION, --- tschón, f. 3. 1) Förändring. — 2) (i musik) Förändring af ett gifvet tema.

VARIERA, v. a. 1. (lat. *Variare*) Förändra, ombyta. — *V. n.* Förändra sig, skifta, omvexla.

VARIETET, --- ét, f. 3. Artförändring, afart.

VARIG, a. 2. Som har var, fylld med var. Se *Var*, II.

VARKUNNA SIG, v. r. 1. Ömka sig, förbarma sig. *V. sig öfver någon*.

VARKUNSAM, a. 2. Miskundsam, barmhertig.

VARKUNSAMHET, f. 3. Miskundsamhet, barmhertighet.

VARLIG, a. 2. (af gamla verbet *Vara*, se, gifva akt) 1) Se *Varsam*. — 2) Sakta.

VARLIGA, adv. Se *Varligt*.

VARLIGHET, f. 3. 1) Se *Varsamhet*. — 2) Sakta rörelse.

VARLIGT, adv. 1) Se *Varsamt*. — 2) Sakta.

VARM, a. 2. 1) Som har värme, gifver värme från sig. *En v. kakelugn. V-t rum. V. mat. V. lust. V-t klimat. V-t vatten. V-a fötter. Vara v. om fötterna. Ligga i sin v-a säng. Det är v-t i luften, i rummet. Det är v-t, luften är varm. V-t bad*, som tages varmt; äfv. vatten som upprinner varmt ur jorden. *Jag är v. Hålla sig v. Hålla någon v.*, äfv. (fig. fam.) hårdt ansätta någon, ge en mycket att göra, mycket hufvudbry. *Gå, arbeta sig v.*, så att man blir varm. (Fig.) *Gifva med v. hand*, personligen (ej genom testamente) gifva en något såsom gifva. (Fig. fam.) *Bli v. i kläderna*, bli hemmastadd. *V. om hjertat*, lifvad af ömma känslor. Se äfv. *Jern*. — 2) Säges om kläder, som bibehålla eller öka kroppens naturliga värma. *V-a kläder. V. rock, klädning*. — 3) (fys.) *V-a* kallas i allmänhet alla de kroppar, som ej leda värmet. — 4) (fig.) Full af lif, eld, känsla; ifrig, nitisk. *V. för fäderneslandet. V. i vänskap. V. vdnskap, tillgifvenhet*.

VARMBLODIG, a. 2. Som har varm blod. *Det v-a temperamentet*, se *Koleriskt temperament*.

VARMBLÄSTER, m. sing. Bläster (se d. o.), hvilken, innan den inledes i masugnspipan, blifvit till en viss grad upphettad.

VARMBÄNK, m. 2. Se *Drifbänk*.

VARME, se *Värme*.

VARMRUM, n. 5. Rum i ett växthus, med en värmegrad från 12 till 24 grader, och som hyser de växter, hvilka tillhöra jordens varmaste länder.

VARMPRESSAD, a. 2. *V. olja*, pressad med föregående uppvärmning.

VARMT, adv. 1) På ett sätt, att värmen kan bibehållas. *Kläda sig v.* — 2) (fig.) Lifligt, eldigt, ifrigt. *V. tillgifven någon. V. lägga sig ut för någon*.

VARNA, v. a. 1. (af *Var*, adj. ell. gamla verbet *Vara*, gifva akt. Betyder ursprungl.: Taga sig tillvara) Antyda en person, att han bör akta sig för något. *V. någon för en fara, för spel, för falska vänner*. — *Varnande*, n. 4.

VARNAGEL, värnågl, m. sing. Varnande exempel. *Det må tjena honom till v. Honom till straff och androm till v.*

VARNARE, m. 5. En, som varnar.

VARNING, f. 2. Tillkännagifvande, hvarigenom någon varnas. *Gifva någon en v.*

VARNINGSBREF, n. 5. Bref, som innehåller varning.

VAROLSBRYGGA, f. 1. (anat.) En bred, hvälfd upphöjning af det hvita lagret i hjernan, hvarigenom lilla hjernan är förenad med den stora. Benämnd efter dess upptäckare Varoli.

VARP, n. 5. I. (af gamla verbet *Værpa*, kasta) 1) Se *Notvarp. I första v-et fingro de intel.* — 2) Se *Varphög*. — 4) (sjöt.) Ett eller flera tåg, som utföras ifrån ett fartyg och fästas i dykdalber, ringar o. s. v., eller ock äro förut fästade i ett utfördt och fäldt varpankare.

VARP, m. 2. II. (af angl. sax. *Weorpan*, ligga) Den del af till väfning bestämdt garn, som upprullas på bommen och utgöres af de trådar, hvilka gå längs efter väfven.

VARPA, v. a. 1. I. (sjöt.) Att med tillhjälp af ett utfördt varp framhala ett fartyg. *V. sig fram*, på detta sätt fortskaffa sig.

VARPA, v. a. 1. II. (vid väfning) Ordna de till varpen bestämda trådar. — Kallas äfven: Ränna väf.